

* ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ *

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Πρόεδρος ΔΩΡΟΘΕΟΣ (Πρόεδρος)

† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
Μ. Βασιλείου Β' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου

Χρ. Παπακωνσταντίνου Α' γραμματεὺς τοῦ πατριαρχ. γραφείου
Κ. Ἰωαννίδης ἀρχιγραμματεὺς τῶν Πατριαρχείων

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ.Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ἕνα εὐχρηστικὸν κέρτος μετὰ φέρ. 5, διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς ἠμειωμένους 3, ἐν τῇ ἐσωτερικῇ φέρμ. 25

Περιεχόμενα

Ἐπὶ ἑορτῇ ἱερᾷ — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Μελ. Καρὰ
Βοκυροῦ Τὰ δίκαια καὶ προνόμια τοῦ οἰκουμ. πατριαρχείου
(συνέχ.) — Μνημεῖα λατρίας χριστιανικῆς ἐν Γαλατῶσι —
Ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΕΟΡΤῆ ἹΕΡΑ

τεῦχος χαριστικὸν, καλῶς ἐκτετυπωμένον ἐν τῷ
πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπι-
καλοῦ χάριτος, καὶ ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων, ἐν πολ-
λοῖς ἐπιτυχῶν, κοσμούμενον, ἀπολυθὲν κατ' αὐ-
τὰς, διαγωνίζει βίον τοῦ πνεύματος ἔξοχον ἡμι-
σεΐας ἑκατονταετηρίδος, ζωὴν κοινωφελῆ ἰδρύμα-
τος ἱεροῦ, τιμῶντος εἰς αἰῶνας τὸν δειμνιστὸν
ἰδρυτὴν αὐτοῦ καὶ τὴν περὶ αὐτὸν ὅσιν ἀδελφότη-
τητα, ὄλον οὖν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολ. Σχολῆς
τοῦ Σταυροῦ. Τὸ λαμπρὸν τεῦχος, οὐ ὀλίγιστα ἀν-
τίτυπα ἐξετυπώθησαν, ἐκτεινόμενον εἰς 614 σελί-
δας ὀγδόου μεγάλου, παρίστανει ἐν πολλαῖς αὐ-
τοῦ διατριβαῖς ζωὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κίνησιν
ἐνέπιστήμιας καὶ γράμμασιν, ὧν ἡ πρώτη περὶ δύο
γεγεῶν ἐκφάνσεις πολλῶν τινα καὶ σπουδαίαν πα-
ρέσχεν εἰς ἐκείνας καὶ ταῦτα συμβολῶν, ἐφ' ὧν
τῆς ἐν Παλαιστίνῃ θαυμασίας ἱερατείας τοῦ δει-

μνιστοῦ πατριαρχοῦ τῆς Ἁγίας Σιών Κυρίλλου
Β' τοῦ ἀπὸ Λαύρας. Τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τῶν
ἀλυσμονῶν τὴν ἀνάμνησιν ὑποβάλλει τὸ βι-
βλίον τοῦτο παρὰ πᾶσι τοῖς τιμῶσι τοὺς ἰδρωτάς
καὶ μόχθους τῶν τὸ καθῆκον ἐπιτελούντων, ἐν δὲ
τῇ ἀναμνήσει ταύτῃ συγχρόνως ὑποδοθεὶ πᾶ-
σαν κρίσιν περὶ μέλλοντος, ὅπερ πρέπει νὰ προε-
τοιμῶμεν βεβαίως εἰ οὐχὶ βέλτιον ἀλλὰ τοῦτά-
χιστον ὁμοιον πρὸς τὸ ποθοῦμενον παρελθόν.

Ὁ ζῆλος ὁ ὑπὲρ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, ὑ-
πὲρ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὑπὲρ τῆς ἀνα-
γεννήσεως τοῦ Γένους ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ κλέους
τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπλή-
ρου τὰς καρδίας πάντων τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἁγίας
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως καὶ ἐν ἡμέραις ἀ-
γαθαῖς καὶ ἐν ἡμέραις πονηραῖς. Ὁ χειμὼν ὁ
στενγνὸς αἰῶνων δυσχερῶν οὐδαμῶς ἴσχυσε νὰ
ψυχράνῃ τὸν ζῆλον τοῦτον τῆς ὁσίας ἀγιοταφι-
τικῆς ἀδελφότητος, ἡ δὲ τῶν ὀρθοδόξων τῆς καθ'
ἡμᾶς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατο-
ρίας καὶ τῶν Ἰσχυρῶν καὶ τῶν παρὰ τὸν Δούνα-
βιν ἡγεμονιῶν εὐσέβεια προσῆλθεν ἀμέσως ἀπὸ
τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνων ἐπίκουρος καὶ βοη-
θὸς καὶ προστάτης, συντελέσας ἠθικῶς, ἀλλὰ τὸ

πλείστον ὑλικῶς, εἰς σωτηρίαν κεκτημένων δικαίων, εἰς ἀνακούφισιν κοσμικῶν ἀναγκῶν. Αὐτὸς τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν πατέρων ὁ ζήλος, μετὰ συνέσεως συνδυαζόμενος καὶ ποτε βοηθούμενος ὑπὸ κεφαλαίων ὑλικῶν, κατῶρθου νὰ ἐπιβέλλεται καὶ ὑπουργοῖς καὶ πολιτευταῖς ἰσχυροῖς. Εἶδον δ' οἱ μετὰ συνέσεως ἐργαζόμενοι, μίαν δεκαετίαν περίπου μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, τὸν περὶ οὐκ καὶ συνετώτατον ἀναμορφωτὴν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας σουλτάνον Μαχμούτ τὸν Β' ἀληθῆ προστάτην ὑλικῶν τῆς Ἁγίας Γῆς συμφερόντων, ἡγεμονικῶς συντελοῦντα καὶ δι' ἰδίας δωρεᾶς καὶ διὰ διαταγῶν ἀξιοθαυμάστων εἰς ὑλικὴν ἀνακούφισιν τῆς πενομένης Ἐκκλησίας τοῦ Ἀδελφοθέου.

Εἰς τὴν βασιλικὴν ὄντως προστασίαν καὶ δωρεὰν τοῦ σουλτάνου Μαχμούτ, τιμήσαντος τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐν γένει καθεστῶτων ἀγῶνας τῆς ἀγιοταφτικῆς Ἀδελφότητος, ὀφείλεται βεβαίως ἐν μείζονι μέτρῳ ἢ ἀπὸ τῶν βαρῶν ἐπαχθῶν ἀνάγκῃς αὐτῆς, ἧς ἕνεκα σπουδῆ καὶ μερίμνῃ τῶν ἀγιοταφτικῶν, πρὸ πάντων δὲ τοῦ μακαρίτου πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ ἐκ Σάμου, πρὸς διάδοσιν τῶν γραμμάτων, πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν μαθήσεων, πρὸς ἐκδοσιν βιβλίων, πρὸς πολυπλασιασμὸν τῶν διαχερόντων τὸ φῶς μέσων, ἢν προσδοκίμων νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ καρποφορήσῃ, νὰ ἐδραιωθῇ, προσερευδομένη πάντοτε ἐπὶ τῆς κοινῆς στοργῆς καὶ συμπνοίας ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφούς καὶ πρὸς πατέρας καὶ τιμῆς τῶν μικροτέρων πρὸς τοὺς ἐν τέλει. Οὐδεὶς δ' ἀρνεῖται ὅτι, ὅταν ἡ τοιαύτη ἀγάπη χαλαρωθῇ, ἡ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀγνότης ὑποχωρεῖ περιδεῆς πρὸς τῆς φοβερᾶς στυγνότητος οἰαζόμενῃ διχοστασίᾳ. Τούτων πάντων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τεύχους ἀναμνησκόμεθα, τιμῶντες ἐκ καθήκοντος τοὺς τοῦ καθήκοντος ἐργάτας τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοῦ πρὸς τὸν πλησίον, τοὺς καὶ τὸ κοινὸν ὑπεράνω τιθεμένους τοῦ ἰδίου συμφέροντος.

Τὸ λαμπρῶς ἐκτετυπωμένον καὶ γεγραμμένον βιβλίον, ἐν ᾧ πολλοὶ τῶν ζώντων μαθητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἱεροσολύμων ἔχουσι γεγραμμένους ὀλίγους ἢ πολλοὺς στίχους, μεταξὺ δ' αὐτῶν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Γερμανὸς Ε' ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος, ὁ καὶ συγχαρεὶς καὶ συνδρομὴν ἄμα πέμψας πρὸς ὑλικὴν εὐδωσιν τῆς ἐκδόσεως, τιμᾷ μὲν τὴν ἀγιοταφι-

τικὴν Ἀδελφότητα τὴν ὑποστηρίξασαν καὶ συντηρήσαντα τὴν Θεολογικὴν τοῦ Σταυροῦ Σχολὴν, παριστὰ δὲ σεμνὸν ὄμιλον λογίμων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐν αὐτῇ τῇ σχολῇ τυχόντων παιδεύσεως, ἐπισκοπικοὺς καὶ πατριαρχικοὺς ἀναβάντων θρόνους, διδασκαλείων βήματα τιμησάντων, ἀρκετὰς συγγραφαὶς ἀναγνώσεως ἐκδόντων, ὧν τὰς ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ τῆς Ἁγίας Πόλεως ἐκτυπωθείσας ἀναγράφει πολυσέλιδος ἐν τῷ πανηγυρικῷ τεύχει διατριβῆς. Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ μικρὰν τινα συμβολὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου ἀγιοταφτικῆς Ἀδελφότητος, εὐχαρίστως καὶ μετὰ συγκινήσεως ὑπὸ πάντων δυνάμενον ν' ἀναγνωσθῇ.

Ἡ τοῦ συγγράμματος ἐκτύπωσις ἤρξατο πρὸ ἐτῶν ἐπτὰ σχεδόν, μόλις δὲ συντελέσθη πρὸ μικροῦ. Τὰ λυπηρὰ συμβάντα, τὰ πρὸ πενταετίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σιών δημιουργηθέντα, προὐκάλεσαν καὶ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτυπώσεως. Ἐγένετο δὲ πασιφανὴς καὶ πάλιν ἡ ἀλήθεια ὅτι, πᾶσα τοῦ πνεύματος ἐργασία εὐρήνη καὶ συμπνοία απαιτεῖ πρὸς εὐδωσιν. Ἐκείνης ἀφανιζομένης, αἱ τοῦ πνεύματος ἐνασχολήσεις μαραίνονται, συστέλλομεναι πρὸς τὸ φάσμα τῆς ἐν ἀδελφοῖς διαστάσεως. Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὰ λυπηρὰ ἐκεῖνα συμβάντα λόγοι σπουδαῖοι τὴν ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας ἐπέβαλον τῆς Σχολῆς. Ταύτης τέκνον ἀγλαὸν, ἀπὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν, ἢ πρότερον μὲν ἱερατικὴ σχολὴ, νῦν δὲ γυμνάσιον, ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐμπόνως συνεχίζει τὸ κάλλιστον τῆς Σχολῆς ἔργον. Τοῦτο δὲ συμπληροῖ τὸ περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἡ γνωστὴ πᾶσιν ἐν τε τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ «Νέα Σιών», ἡ τὴν Ἱδρυσιν αὐτῆς ὀφείλουσα τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ τῆς Ἁγίας Πόλεως κ. Δαμιανῷ.

Τῆς νεωτέρας ταύτης σχολῆς εὐχόμεθα τὴν λειτουργίαν ἀπόσκοπον καὶ συνεχῆ, καταμανθάνοντες ἐκ τοῦ πεντηκονταετηρικοῦ τεύχους ὅτι, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεολογικῆς τοῦ Σταυροῦ Σχολῆς (1855) μέχρι τῆς ἐορτασθείσης τῷ 1905 πεντηκονταετηρίδος, ἀρκετὸν χάσμα παρατηρεῖται ὄχι ὀλίγων ἐτῶν, παρεϊσδύσαν κατὰ θλιβεράν περίοδον τῆς συγχρόνου ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Οἱ παρακολουθοῦντες καὶ μελετῶντες αὐτὴν, οἱ τὰ διδάγματα τοῦ παρελθόντος πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες, οἱ τὴν ἐκ τούτων πείραν ὁ-

δηγὸν τιθέντες τοῦ δημοσίου αὐτῶν βίου, θέλουσι δειχθῆ διδάσκαλοι κάλλιστοι τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, ἵνα τὸ μέλλον, τὸ παρ' ἡμέραν ἐν ταῖς δέλοις τοῦ παρελθόντος ἀναγραφόμενον, φωτίζεται διαρκῶς ὑπὸ τοῦ παρελθόντος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΚΟΙΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ — Χθὲς συνῆλθον εἰς συνεδρίαν κοινὴν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Ἔθν. Μ. Συμβούλιον, καὶ ἐξελέξαντο τετραμελῆ ἐπιτροπεῖαν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Προύσης καὶ Μιτυλήνης καὶ τῶν ἐντίμων συμβούλων κκ. Ἰ. Χλωροῦ καὶ Ν. Φερμάνογλου, ὅπως μεταβῆ παρὰ τῷ ἐξοχ. ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης καὶ λάβῃ συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ, τὸ μὲν περὶ τοῦ σταλέντος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα κυβερνητικοῦ τεσκερὲ πρὸς ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν ἐκείνων, ὧν αἱ ἐπαρχίαι κείνται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Βουλγαρίαν ἐκχωρηθεῖσι διὰ τῆς ἐν Λονδίνῳ συνθήκης, μερῶν, τὸ δὲ περὶ τῆς ἐκ Ραιδεστοῦ διαβιβασθείσης τηλεγραφικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀλυπηρᾶς εἰδήσεως, ὅτι ἐκ τριάκοντα πέντε ὑποδίκων ὁμογενῶν εἰς θάνατον καταδικασθέντων ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου Μαλγάρων πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ καταδίκη, μετὰ τὴν ἀγγελθεῖσαν ἤδη ἀπονομὴν τῆς ἀμνηστείας, ἣν ἡ Ἐκκλησία ζητεῖ καὶ ὑπὲρ τῶν καταδίκων τῶν Μαλγάρων.

ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΑ.—Κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς παρελθούσης τρίτης συνεδρίαν ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ὑπ' ὄψιν ἔχουσα αἰτήσεις τῶν κοινοτικῶν σωματείων Κερασούντος, τμήματος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Τραπεζοῦντος, καὶ τῶν ἐνταῦθα κερασούντων, ζητούντων τὴν ἀποτῆς μητροπόλεως ἐκείνης ἀπόσπασιν τῆς Κερασούντος, καὶ τὴν προσάρτησιν αὐτῆς εἰς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν Χαλδίας, ἐὰν ᾖ ἀδύνατος ἡ ἀνακήρυξις εἰς ἴδιαν ἐκκλησιαστικὴν παροικίαν, ἐπισκοπὴν ἢ μητρόπολιν, ἐνέκρινε ὡς προσφορωτέραν τὴν προσάρτησιν αὐτῆς εἰς τὴν ἱ. μητρόπολιν Χαλδίας. Ἀπεφασίσθη δ' ὅπως ὁ μητροπολίτης Χαλδίας φέρων τὸν τίτλον «καὶ Κερασούντος» ἐδρεύῃ καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀνάγκην ἔχουσα ἀρχιερατικῆς ἐπιτελείας ἐκ τοῦ πλησίον, ἣν οὐδαμῶς ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσωσιν οἱ διοριζόμενοι κατὰ καιροὺς ἀρχιερατικοὶ ἐπιτροποί.

Πατριαρχικὴ Κέντρο. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή.—Πρόεδρος τῆς πατριαρχ. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς ὀνομάσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Γερβάσιος.

Πατριαρχ. Ἀρχεῖα.—Ἀρχιεπιφύλαξ τῶν Πατριαρχείων, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου καὶ νῦν πατριάρχου, μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου Φιλιππίδου, διορίσθη συνοδικῶς ὁ πρό τινος ἐξ Εὐρώπης ἐπανελθὼν πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος, πρὸ ἐπταετίας συμπληρώσας τὰς ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ Χάλκη σπουδὰς καὶ ἐπὶ πενταετίαν χρηματίσας ἀρχιερατικὸς ἐπιτροπος ἐν 40 Ἐκκλησίαις καὶ Καβάλλα.

Ἐθνικὸν Λύκειον.—Διορίσθησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου μέλη τῆς ἐφορίας τοῦ Ἐθν. ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου οἱ κκ. Ν. Καλβοκορέσης καὶ Β. Δ. Ξανθόπουλος, ἀντὶ τῶν ἀποχωρούντων κκ. Ν. Πασχαλίδου καὶ Α. Καλεῦρα.

Ἄγιον Ὅρος.—Ἠγούμενος τοῦ ἐν Κορωνοῦ ἁγίου μετοχίου τῆς ἱερᾶς ἐν Ἀθῶ μονῆς τῶν Ἰβήρων διορίσθη ὁ σοφώτατος προηγούμενος κ. Χρυσάνθος Ἰβηρῆς. Τοῦ ἐν Ἡρακλείτῃ τῆς Θράκης μετοχίου τῆς αὐτῆς μονῆς ἠγούμενος ἀπεστάλη ὁ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ μοναζόντων ὁσιωτ. προηγούμενος κ. Γεννάδιος.

Αὐτοκράτορ τιμὴ.—Εἰς τὸν ἀρχοντα καπουκεχαγιάν τῶν Πατριαρχείων κ. Ἀντ. Οἰκιάδην ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν τὸ παράσημον τῆς ἀγίας Ἀννης Β' τάξεως.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Πίναξ τῶν σχολείων τῶν κατὰ τὸ σχολικὸν παρελθὸν ἔτος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ πατριαρχ. θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων λειτουργησάντων ἐξεδόθη ἐν τῇ τελευταίῳ τεύχει τῆς «Νέας Σιών». Τὰ σχολεῖα ἀριθμαῦνται 87 (ἀρρένων 65, θηλέων 22), διδάσκαλοι 199, ὧν 57 διδασκάλισσαι — καὶ μαθηταὶ 4175, ὧν ἄρρενες μὲν 2988, θήλειαι θὲ 1187. Τοὺς πλείονας μαθητὰς ἀριθμεῖ τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις γυμνάσιον (μετ' οἰκοτροφείου) 400 — τὰς πλείονας μαθητριάς (200) τὸ παρθεναγωγεῖον τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐν τῇ λήξαντι ἔτει συνεστάθησαν πέντε νέα μικτὰ νηπιαγωγεῖα καὶ δύο παρθεναγωγεῖα (τούτων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦτο μαθηταὶ καὶ μαθήτριάρι ἦσαν 155).

ΜΙΑΤ. ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΟΥ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

περὶ διαθηκῶν, τραχώματος καὶ προικῶς

ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ

ΚΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

μετὰ παραθέσεως τῶν τε σχετικῶν διατάξεων ἐκείνων καὶ τοῦτου καὶ ἀποσπασμάτων Χρυσοβούλων, Νεαρῶν, Βερασιῶν, Βεζυνοικῶν ἐγκυκλίων, Κανονισμῶν Πατριαρχείων, Συνθηκῶν καὶ λοιπῶν καὶ τῆς νομολογίας τῶν Πατριαρχείων ἀπὸ τοῦ 1600 μέχρι τέλους τοῦ Αὐγούστου 1913, πρὸς δὲ γνωμοδοτήσεων περὶ προικῶς, διαθηκῶν καὶ ἐκτελεστικῶν αὐτῶν.

(Συνέχεια τῆς ἀριθμῶν 40)

Ἄρθρ. 551. Ἐὰν ὁ διαθέτης κληροδοτῆ ἐν πράγμα βέβαιον ἢ ἐν εἶδος μερικῶν καὶ οὐσιωδῶς διαιρετόν, π. χ. εἰ κληροδοτῆ τὸ τρίτον τῶν εἰδῶν τοῦ εἰσδοτήματος ἢ τοῦ ποσίου τοῦ προβάτων ἢ τῶν ἐνδυμάτων τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ τὰ δύο τρίτα τοῦ κληροδοτηθέντος πράγματος κατὰ τύχην χαθῶσιν, ὁ κληροδόχος δικαιούται εἰς ὅλον τὸ ὑπάρχον τρίτον, εἰς τούτου ἢ κατώτερον τῆς ὀλικῆς περιουσίας τοῦ διαθέτου.

Ἐὰν ὁ διαθέτης κληροδοτῆ γένος μὴ οὐσιωδῶς διαιρετόν, ὡς τὸ τρίτον τῶν κτηνῶν τοῦ ἢ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ διαφόρων εἰδῶν καὶ τὰ δύο τρίτα τοῦ κληροδοτήματος χαθῶσιν, ὁ κληροδόχος δικαιούται μόνον εἰς τὸ τρίτον τοῦ μὴ χαθέντος τρίτου.

Ἄρθρ. 552. Ἐὰν ὁ διαθέτης κληροδοτῆ ποσὸν ὠρισμένον χρημάτων εἰς νομίσματα καὶ ἢ κληρονομία ἔχῃ μίαν ἀπαίτησιν καὶ εἶδη τῆς αὐτῆς φύσεως, τὸ κληροδοτήμα θὰ καταβληθῇ διὰ τοῦ τρίτου τῶν πραγματικῶν νομισμάτων, εἰς τὸ τρίτον τοῦτο ἢ ἀνώτερον ἢ ἴσον πρὸς αὐτό.

Ἐὰν τὸ κληροδοτήμα ἦν ἀνώτερον τοῦ τρίτου τῶν εἰδῶν, ὁ κληροδόχος θὰ λαμβάνῃ τὸ τρίτον τοῦτο καὶ θὰ εἰσπράξῃ ἐπὶ τῆς ἀπαιτήσεως, ἀναλόγως τῶν εἰσπράξεων τὸ τρίτον ἐκάστης εἰσπράξεως μέχρις ἐντελοῦς πληρωμῆς τοῦ κληροδοτήματος.

ΤΜΗΜΑ ΙΙΙ.

Περὶ τοῦ κληροδοτήματος τῆς ἐπικαρπίας.

Ἄρθρ. 553. Ἐὰν ὁ διαθέτης κληροδοτῆ τὸ δικαίωμα κατοικίας ἢ τὰ εἰσοδήματα τῆς οἰκίας τοῦ εἴτε εἰς τὸ διηκεές, εἴτε ἄνευ ὀρισμοῦ χρόνου, ὁ κληροδόχος θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα κατοικίας ἢ τῶν εἰσοδημάτων τῆς οἰκίας, καθ' ὅλον τοῦ τὸν βίον.

Κατὰ τὸν θάνατόν του τὸ κτῆμα θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πλήρη ἰδιοκτησίαν τῶν κληρονόμων τοῦ διαθέτου.

Ἐὰν τὸ κληροδοτήμα ἦν δι' ὠρισμένον χρόνον, ὁ κληροδόχος θὰ ἔχῃ τὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ μέχρι τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου τούτου.

Ἐὰν ὁ διαθέτης ἐκληροδότησε τὴν ἐπικαρπία δι' ἄοριστον ἀριθμὸν ἐτῶν, ἢ ὠφέλεια τοῦ κληροδοτήματος θὰ ἐκτείνηται ἐπὶ τρία ἔτη κατὰ μέγιστον ὄρον.

Ἄρθρ. 554. Ἐὰν τὸ ἀκίνητον, οὐτινος ὁ διαθέτης ἐκληροδότησε τὸ δικαίωμα κατοικίας ἢ τὰ εἰσοδήματα, δὲν ὑπερβαίῃ τὸ τρίτον τῆς ὅλης περιουσίας του, θὰ παραδίδηται εἰς τὸν κληροδόχον, ὅστις θ' ἀπολαύῃ αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὄρους τοῦ κληροδοτήματος.

Ἐὰν ὑπερβαίῃ τὸ τρίτον, καὶ ἂν ἦν διανεμήσιμον καὶ ἂν ὁ διαθέτης ἔχῃ ἄλλα κτήματα, τὸ ἀκίνητον, θὰ διανεμηθῇ εἰς τρεῖς ἴσας μερίδας, εἰς πρόκηται περὶ δικαίωμα κατοικίας, ἢ τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ θὰ διαιρῶνται οὕτω, εἰς τὸ κληροδοτήμα ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον τὰ εἰσοδήματα.

Ὁ κληροδόχος θὰ δικαιῶται εἰς ἐν τρίτον καὶ οἱ κληρονόμοι θὰ ἔχωσι τὰ δύο τρίτα, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τ' ἀπολλοτριώσωσιν, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ κληροδοτοῦ.

Ἐὰν ἢ κληρονομία ἔχῃ ἄλλα κτήματα, τὸ ἀκίνητον θὰ διαιρηθῇ μέχρι τοῦ τρίτου τοῦ ὅλου τῆς περιουσίας.

Ἄρθρ. 555. Ὁ κληροδόχος δικαίωματος κατοικίας δὲν δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ ἀκίνητον.

Ὁ κληροδόχος τῶν εἰσοδημάτων δὲν δύναται νὰ κατοικήσῃ τὸ ἀκίνητον, οὐτινος τὰ εἰσοδήματα τῶ εἶναι κληροδοτημένα.

Ἄρθρ. 556. Ἐν περιπτώσει κληροδοτήματος τῶν προϊόντων γῆς, ὁ κληροδόχος θὰ δικαιῶται

εἰς τὴν ἐσοδεῖαν τὴν κρεμαμένην κατὰ ρίζας κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου καὶ εἰς τὰς ἐσοδεῖας, τὰς ὁποίας ἡ γῆ θὰ παράγῃ κατόπιν, εἴτε τὸ κληροδόγημα εἶναι εἰς τὸ διηνεκές, εἴτε εἶναι ἄνευ ὀρισμοῦ χρόνου.

Ἄρθρ. 557. Ἐὰν ὁ διαθέτης κληροδοτῇ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς τοῦ ἢ τοῦ κήπου του, ἄνευ ὀρισμοῦ χρόνου, ὁ κληροδόχος θὰ δικαιῶται μόνον εἰς τοὺς κατὰ ρίζας κρεμαμένους καρποὺς κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς δυναμένους νὰ παραχθῶσι κατόπιν.

Ἐὰν ὁ διαθέτης ἔκαμε κληροδόγημα καρπῶν εἰς τὸ διηνεκές, ὁ κληροδόχος θὰ δικαιῶται τόσον εἰς τοὺς ὑπάρχοντας καρποὺς κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου, ὅσον καὶ εἰς τοὺς παραχθησομένους κατόπιν. Τὸ αὐτὸ γενήσεται, ἐὰν ἡ ἀποτελοῦσα τὸ κληροδόγημα κληρονομία δὲν παράγῃ καρποὺς κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου.

Ἄρθρ. 558. Δύναται τις νὰ κληροδοτήσῃ τὴν ἐπικαρπῖαν εἰς ἓν πρόσωπον καὶ τὴν μιστὴν κυριότητα εἰς ἄλλο.

Τὰ δέκατα ἢ ὁ κτηματικὸς φόρος, τὰ ἔξοδα ἀρδεύσεως, ἢ ἄλλα ἔξοδα ἀναγκαῖα εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γῆς θὰ βαρύνωσι τὸν ἐπικαρπωτὴν, ἐὰν ἡ γῆ ἔχῃ καρποὺς εἰσοδεσίμους. Ἐν ἑναυτίᾳ περιπτώσει τὰ μνησθέντα ἔξοδα καὶ φόροι θὰ βαρύνωσι τὸν κληροδόχον τῆς ψιλῆς κυριότητος.

ΤΜΗΜΑ IV.

Περὶ τῶν ὑπὸ ἀσθενοῦς γενομένων πράξεων διαθέσεως περιουσίας.

Ἄρθρ. 559. Πᾶσα διάταξις καθαρὰ καὶ ἀπλή, γενομένη ὑπὸ τύπον καθαρῶς δωρεᾶς ὑπὸ τινος προσώπου ἀπολαύοντος πλήρους ὑγείας, εἶναι ἐκτελεστὴ ἐπὶ ὅλων τῶν κτημάτων τοῦ ἐνεργούντος τὰς διατάξεις ταύτας.

Ἄρθρ. 560. Αἱ ἐκ τοῦ θανάτου ἔξαρθώμεναι διατάξεις ἐκτελοῦνται ἐπὶ τοῦ τρίτου τῆς περιουσίας τοῦ διατάττοντος, καὶ ἂν συναφθῶσι καθ' ἡν στιγμήν ἀπῆλαυε πληρεστάτης ὑγείας.

Ἄρθρ. 561. Αἱ ὑπὸ τίτλον δωρεᾶς συναφθεῖσαι παρ' ἐνὸς ἀσθενοῦς διατάξεις εἴτε λόγῳ ἀφιερώσεως (βάκφ) εἴτε διὰ δωρεῶν μεταξὺ ζώντων, εἴτε δι' ἐγγυήσεως εἴτε διὰ μοχαμπά

(πλεονέκτημα παρεχόμενον ἐκ συμφέροντος εἴτε ἐκ προσωπικῶν βλέψεων) ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐνοικιάσεως συναφθείσης ἢ ἀποδεχθείσης παρὰ τοῦ ἀσθενοῦς, προικὸς συσταθείσης ὑπ' αὐτοῦ, πωλήσεως ἢ ἀγορᾶς ἢ πάσης ἄλλης πράξεως ἀστικῆς ἀφομοιοῦνται πρὸς τὰς ἐκ διαθήκης διατάξεις καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἐκτελεσταὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου τῆς περιουσίας.

Αἱ γενομένης διατάξεις διαρκούσης ἀσθηνείας ἰνός, ἐξ ἧς ὁ διατάτων ἰατρεύθη, θεωροῦνται ὡς γινόμεναι κατὰ τινα στιγμήν πλήρους ὑγείας.

Ἄρθρ. 562. Πᾶσα δωρεὰ γενομένη ὑπὸ ἀνθρώπου κατακοίτου, παραλυτικοῦ ἢ φθισικοῦ εἶναι ἐκτελεστὴ ἐπὶ τοῦ ὅλου τῶν κτημάτων του, ὡς ἂν εἴη ἀσθενεία ἢ ἡ προσβολὴ τοῦ διατάττοντος διαρκέσει ἐν ἔτος, χωρὶς νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τοῦ δωρητοῦ.

Ἐν ἐναυτίᾳ περιπτώσει ἡ διάταξις εἶναι ἐκτελεστὴ μόνον ἐπὶ τοῦ τρίτου τῆς κληρονομίας.

Ἄρθρ. 563. Ἡ δήλωσις τοῦ ἀσθενοῦς περὶ ἀναγνωρίσεως χρέους πρὸς ὠφέλειαν τρίτου μὴ κληρονόμου εἶναι ἔγκυρος καὶ ἐκτελεῖται ἐφ' ὅλων τῶν κτημάτων του, καὶ ἂν ἀκόμη ἦθελεν ἀπορροφήσει ταῦτα.

Τοῦτ' αὐτὸ χωρεῖ περὶ τῆς δηλώσεως ἀσθενοῦς περὶ ἀναγνωρίσεως κτηματός τινος ὑπὲρ τρίτου μὴ κληρονόμου, ἐκτὸς ἐὰν ἦναι βέβαιοι ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀσθηνείας τὸ κτήμα ἀνήκεν εἰς τὸν ἀσθενῆ.

Ἄρθρ. 564. Εἶναι ἄκυρος, ἐκτὸς ἐὰν βεβαιωθῇ παρὰ τῶν ἄλλων κληρονόμων, ἢ παρὰ τοῦ ἀσθενοῦς γενομένη δήλωσις περὶ ἀναγνωρίσεως χρέους ἢ κτηματός τινος ὑπὲρ τινος κληρονόμου ἢ ἀναγνωρίσεως πληρωμῆς, γινόμενης ὑπὸ τοῦ κληρονόμου ἢ τοῦ ἐγγυητοῦ του, χρέους, τὸ ὅποιον ἐχρεώσται εἰς τὸν ἀσθενῆ.

Τὸναντίον εἶναι ἔγκυρος ἢ παρὰ τοῦ ἀσθενοῦς γενομένη δήλωσις, ὅτι μετεχειρίσθη παρακαταθήκην τινὰ ἐμπιστευθείσαν αὐτῷ παρὰ τοῦ κληρονόμου ἢ ὅτι ἔλαβε τὴν παρακαταθήκην, ἢν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν κληρονόμον ἢ ὅτι ἔλαβεν ἀπαίτησίν τινα εἰσπραχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κληρονόμου συνεπείᾳ ἐντολῆς.

(ἔπεται συνέχεια)

ΜΝΗΜΕΙΑ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝ ΓΑΝΟΧΩΡΟΙΣ

(Ἰδὲ συνέχειαν εἰς τευχος 43 τοῦ ΑΒ' τόμου, σελ. 392)

Τὸ μικρὸν ἄνω τῆς Χώρας καὶ κάτω τῆς Μηλέας ἐγειρόμενον μονάδιον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου νέα μὲν ἔστιν οἰκοδομή, ἀλλ' ἀνεγερθεῖσα προδήλως ἐπὶ τῶν ἐρειπίων βυζαντινοῦ μοναστηρίου, οὐ εἰς τὸν τόπον παλαιότερον ἢν νεκροταφεῖον, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ ἐπὶ τῶν τῶν χριστιανικῶν κεραμίδες τῆς Ε' καὶ ΣΤ' ἑκατονταετηρίδος· ἀλλὰ καὶ τεθραυσμένη τις ἐπιταφία ἐπιγραφὴ τάδε τὰ γράμματα σώζουσα

ΟΥΓΑΤ . . .
ΣΚΑ'ΙΝΝΗ

παραδείκνυσι τὸν τάφον ἐν ᾧ ἔκειτο ΟΥΓΑΤ[ΗΡ][ΛΑ] ΣΚΑΡΙΝΗΣ τινός, ζωσῆς μετὰ τὴν Ι' ἑκατονταετηρίδα. Ὁ νέος κτίτωρ τοῦ μονυδρίου Διονύσιος ἱερομόναχος ὁ κατὰ κόσμον Καλαφάτης, ὁ ἐπὶ πενήκοντα ἀγαθῶν ἐνιαυτῶν πρὸς οἰκοδομὴν ἢ μάλλον ἀνοικοδομὴν αὐτοῦ φιλοπόνως ἐργαζόμενος, εὔρε, κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει τούτου γενομένας ἐκχωματώσεις, πλίνθων μεγάλην τετράπλευρον, ἡμίσεος σχεδὸν μέτρον πλάτους, στήθουσαν βεβαίως χρησιμοποίησεν εἰς στρωσὴν αὐτῆς, ἐπίσης εὔρε καὶ κοσμήματα ἁγίων εἰκόνων, ἀνιῶριστὰ σήμερον ἐκ τῆς σκωρίας, καὶ τεμάχιον λαβίδος ἱερᾶς, ἃ διαρηθέντα μοι προθύμως ἐδωρησάμην προθυμότερον εἰς τὸ πατριαρχικὸν ἡμῶν μουσεῖον. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἀπέδειξαν τὴν καταστροφὴν τοῦ πτωχοῦ τούτου μονυδρίου παλαιότητην, βεβαίως πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Σήμερον ἐγείρεται μονυδριον κομῶν, ἀρκετὰ ζημιωθὲν ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καὶ τῆς τῶν βουλγάρων ἐπιδρομῆς, δι' ὃ πενήκοντα σχεδὸν ἔτη καὶ ὡς κτίστης καὶ ὡς λεπτοεργὸς καὶ ὡς διακοσμητὴς εἰργάσθη ὁ γέρων Διονύσιος Καλαφάτης, συναθροίσας καὶ βιβλίων ἀξιαναγνώστων ἀρκετὸν ποσὸν πρὸς χρῆσιν τῶν μελλόντων ἵνα μονάσωσιν ἐν αὐτῷ.

Τὸ ἱβηρικὸν ἐν Ἡρακλείτζα μετόχιον, ἦν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ναὸς ἐνοριακός. Ἄλλ' ἐν γράμματι παλαιῷ, γραφέντι τῷ 1784, μεταξὺ τῶν ὑπογραφῶν, καὶ μετὰ τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἱβηρικῶν προηγουμένων Ἰωάσαφ καὶ Μητροφάνους, ἀναγινώσκειται καὶ τὸ ὄνομα προηγουμένου καὶ κτίτορος τῆς ἁγίας αὐτῶν μονῆς ΗΣΑΪΟΥ, καὶ φρονῶν διὰ τὸ ἱερομόναχος οὗτος (Ἡσαΐας) ἔκτισε τὸ μονυδριον τῆς Ἡρακλείτζης, διότι ἄλλως ὡς κτίτωρ τῆς τῶν Ἰβήρων μονῆς ἔστιν ἄγνωστος. Τὸ μετόχιον τοῦτο προσηρτήθη τῇ μονῇ τῶν Ἰβήρων μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1770 — 1780, καθὼς ἔχω μαθῶν ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν προσάρτησιν ἕρις ἠγέρθη μετὰ τῶν ἱερῶν τοῦ μετοχίου τούτου καὶ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ, οὐ θελόντων ἵνα ἐπιτρέψωσι τοῖς ἱβηρίταις τοῦ

μετοχίου σφετερισμὸν δικαιωμάτων ἐνοριακῶν. Ἐπὶ τῇ ἔριδι συνετάχθη συμφωνητικὸν ἱβηρικῶν τῶν ἐν Ἡρακλείτζη καὶ προκρίτων καὶ ἱερῶν (δύο) προσεπικυρούμενον ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Μεθοδίου Ἡρακλείας καὶ Κυρίλλου Γάνου καὶ Χώρας καὶ τῶν ἐπισκόπων Γρηγορίου Καλλιουπόλεως καὶ Καλλινίκου Μυριοφύτου (43).

Περὶ τῆς ἔξω τῆς Ἡρακλείτζης μονῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἔγραψα, τὴν δ' ἐν αὐτῇ γενομένην ἐγκατάστασιν τῶν μοναχῶν τῶν ἐν Ἐξαμίλιῳ τῷ 1422 καταστραφέντων μοναστηρίων Θεοτόκου τοῦ Κρουονερίτου καὶ τῆς Παχυνιώτισσης μαρτυρεῖ καὶ ἡ κοινὴ τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐκεῖ μερῶν εὐσέβεια ἀποδοῦσα καὶ διατηρήσασα ἐπὶ ἑκατοντάδας ἐτῶν τὸ ὄνομα Παχυνιώτισσα εἰς ἁγίασμα τι — σημεῖον ἐλάχιστον ἁγιάσματος ἔξαφανιζόμενον παρ' ἡμέραν — οὐ μακρὰν κείμενον τῆς Ἡρακλείτζης καὶ κάτωθι τοῦ χωρίου Καλαμιτζίου. Δύο δὲ παλαιῶν εἰκόνων, τῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου (ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου), καὶ τῆς τῶν 40 Μαρτύρων (ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ Ἡρακλείτζης) τὴν ἡλικίαν οἱ ἀπαισιότεροι τῶν κατοίκων πιστεύουσιν ὑπερβαίνουσιν τὰς ὀκτώ καὶ τινες τὰς ἐννέα ἑκατονταετηρίδας.

Ἐν τῇ Στέρνα, ἐπὶ πολλὰς ἐτῶν δεκάδας, προσκύνημα κοινὸν εἶχον οἱ κατοικοὶ τῆς Πύμας Δώρας τῶν Μάρων, περὶ ὧν ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Μυριοφύτου ἐπέστελλε μοι σχεδὸν ὀκταετίαν πρὸ τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ ταῦτα

«Σήμερον, τῇ 24 ἀπριλίου τοῦ 1883, ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, ἐπισκεψάμενος πνευματικῶς τοὺς χριστιανούς τῆς Στέρνας, ἐζήτησα τὰ Τίμια Δῶρα, ἅτινα κατέλιπον οἱ μονασταὶ τῆς σεπτῆς ἀθωνιάδος μινῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου (1880) εἰς τὸ ἐν Στέρνα οἰκεῖον μετόχιον. καὶ εὔρον αὐτὰ ἐν κιβωτίῳ ἀργυροτεύκτῳ, σχήματος ὀκτάγυου⁴⁴ φέροντι ἐν τῇ πλευρᾷ κεχαραγμένα τὰ ἑφεξῆς γράμματα: Ἀνοικοδομηθὶ τὸδε κιβώτιον διὰ δαπάνης τοῦ πανοσισταίου προηγουμένου κυρίου Ἀνανίου, ἐν ἔτι ΑΩΙΣΤ', διὰ χειρὸς χρυσοχοῦ Ἀποστόλη προουσανοῦ προδουκνητοῦ.—Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπάνωθεν μέρους φέρει τὸν ἅγιον Παῦλον κρατοῦντα τὸ μοναστήριον, καὶ τὸν μεγαλομάρτυρα Γεώργιον ἐν στολῇ στρατιώτου. Ἐσωθεν δὲ φέρει τὸ πῶμα πλάκα ἐξ ἀργύρου κεχρυσωμένου, ἐφ' ἧς ἐσχημάτισται ἡ σταύρωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἐτέρα ὁμοία πλάξ ἐγ-

43. βλέπε πλείονα ἐν τῇ ἐμῇ Χρονογραφίᾳ τῆς ἐν Ἀθμ. μονῆς τῶν Ἰβήρων, ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1906 καὶ 1912, σελ. 23 καὶ 30—32.

44. παραδρομὴ βεβαίως ἀντὶ, ὀκταγώνου.

κεκολλημένη ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ κιβωτίου φέρεται σκάφην μετὰ πυλίδος ἐξ ὁμοίας ὕλης, ἐν ἣ ἔγκεκλεισμένα εἰσὶ τὰ Τίμια Δῶρα ἐν σχήματι λεπτοκαρύων, ἐξ τὸν ἀριθμὸν, μαργαριτοδέτων καὶ διακρατουμένων διὰ δικτυωτοῦ σύρματος ἐξ ὕλης ἀργυρᾶς κεχρυσωμένης, σχήματος ὀρθογωνίου. Κατὰ δὲ τὸ δεξιὸν μέρος τῶν Τιμίων Δῶρων, ἢ αὐτὴ πλάξ φέρει βῆθος διπλοῦ Σταυροῦ, ἐνθα ἐμφυτεύεται τοιοῦτος, ἀργυροῦς, κεχρυσωμένος, μετὰ δώδεκα πετρῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ τιμίου Ξύλου ἐνδοθεν. Φέρει δὲ καὶ ὁ τίμιος Σταυρὸς οὗτος ὀπισθεν γραμματα τὰ ἐφεξῆς **Ἀνεκένισθη οὗτος ὁ τίμιος σταυρὸς διὰ συνδρομῆς τῆς εὐγενεστάτης κυριαῆς Χατζῆ Πολυτίμης ἀπὸ τὴν Κιὸ. 1816.** Διόπερ εἰς πίστωσιν συνετάχθη τὸ παρὸν καταστρωθὲν καὶ ἐν τῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου, ἐν σελ. 199».

κατὰ ταῦτα, τὸ μὲν κιβώτιον κατεσκευάσθη δαπάναις ἰδίας ὁ ἀγιορείτης ἱερομόναχος Ἀνανίας ὁ ἐκ τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου μονῆς, τὸν δὲ Σταυρὸν ἀνεκαίνισεν ἡ προκινῆτρια (τοῦ Παναγίου Ταφου) Πολυτίμη ἡ ἐκ Κίου τῆς Βιθυνίας.

Τὰ Τίμια Δῶρα (χρυσὸς καὶ λίβανος καὶ σμύρνα—Ματθ. Β', 11) διεφυλάττοντο μετ' εὐλαβείας ἐν ἰδίῳ μετοχίῳ τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου μονῆς, ἔχοντι καὶ ναὸν, ὑπηρετούμενον ὑπὸ μοναχῶν ἀγιοπαυλιτῶν, οἵτινες οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπῆλθον ἐκ τοῦ χωρίου Στέρνας, ἀπησχόλησε δὲ πρὸ ἐτῶν ἡ τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων τούτων ὑπόθεσις τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινοπόλεως. Περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὁ λόγιμος ἀγιοπαυλίτης διάκονος κ. Κοσμάς Βλάχος οὐδὲν γράφει ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ περὶ ἁγίου Ὄρους, ἐν οἰκείῳ δὲ τόπῳ⁴⁶ σημειοῖ ὅτι «ἐν τῷ βήματι καὶ τῷ θησαυροφυλακίῳ τῆς μονῆς διακρίνονται καὶ τὰ τίμια δῶρα τῶν Μάγων ἐν πολλοῖς κιβωτίοις, τὰ ὅποια λέγεται δωρήσασα ἢ προρρηθεῖσα κυρὰ Μάρω».

Γ'

Μίαν ἐπίσκεψιν ὀφείλομεν εἰς τὰς καθέδρας τῶν δύο τούτων ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν τῆς παραλίας Θράκης, εἰς τὸ Μυριοφύτον δῆλον οὖν καὶ εἰς τὴν Χώραν. Λείψανον λατρείας χριστιανικῆς εὕρισκομεν ἐν Μυριοφύτῳ νεώτερον, θεωροῦντες τοῦτο μᾶλλον μνείαν εὐσεβείας διδασκούσης τοὺς μεταγενεστέρους· ταύτην δὲ περιέσωσεν ἔντυπον Μηναῖον τοῦ Σεπτεμβρίου, ἐκδόσεως τοῦ 1775, ὄνζόμενόν ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ οἴκῳ τοῦ Μυριοφύτου, πρὸ τοῦ σεισμοῦ, καταστραφέν Ἰ-

σως. Ἐν τῷ ἐωξέφυλλῳ, ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου, ἐσημειοῦντο (— ἢ σημειοῦνται—) ταῦτα

«Καὶ τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις κτῆμα τῆς ἁγίας ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου, ὄνθηθεν ἰδίῳ τῆς αὐτῆς ἐπισκοπῆς χρήμασιν ἐκ τῆς φιλοπόνου σπουδῆς καὶ συνάξεως τοῦ μακαρίτου χαντζῆ Ἰωάννου Λεοντοπούλου, ἐπιτρόπου αὐτῆς θερμοῦ καὶ ζηλωτοῦ χρηματίσαντος, ἐφ' οὗ ἐγένετο καὶ τὸ λευκομαρμαρόστρωτον αὐτῆς ἔδαφος, τὸ τε μέγα καὶ ὑψηροφῆδες τέμπλον καὶ τὰ μπριζένια⁴⁶ μανουάλια, καὶ ὁ ἐκ κρυσταλλίνων πολυελαίων καὶ κανδελίων αὐτῆς στολισμός. Καὶ ἡ πλῆσιον αὐτῆς περιοχὴ ἐπὶ τούτου ὄνθηθη, καὶ τὸ ὀπισθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος τεῖχος ὀκοδομήθη· φ' ἐπὶ καὶ πόλλ' ἐμόγησε, μετὰ τὴν τούτου τελείωσιν ἀμέσως ἀναπαυθεῖς ὄν καὶ ἀναπαύσαι Κύριος ἐν κόλποις ἁβραάμ ἁμὴν. Ἐν εἰται αψυδ' (1792), ἀρχομένου Σεπτεμβρίου».

Ἀρκούμενοι, κατ' ἀνάγκην, εἰς ταῦτα, γνωστά μοι γινόμενα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου Μυριοφύτου Γρηγορίου τοῦ Φωταίου, διότι μόνος ἐξ ὄσων ἐζήτησα πρὸ ἐτῶν «να μοι καταστήσῃ γνωστὰς εἰδήσεις ἐκ γραμματικῶν ἰδιωτικῶν ἢ ἐπισήμων, ἢ πλίνθων καὶ κεραμῶν καὶ παρασημειωμάτων αὐτὸς παρέσχε μοι συμβολῆναι τινε, μεταβαίνω εἰς τὴν Χώραν.

Ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων ἔλκει τὸ παλαιὸν ἀνάγλυφον τὸ σεβασμὸν παρὰ τοῖς χριστιανοῖς ἀπολαμβάνον ὡς παριστῶν τὴν Θεοτόκον. Ἡ ἀμαθὴς εὐλάβεια τῶν χριστιανῶν διεφύλαξεν ἀλώβητον αὐτὸ ὡς ἀνάγλυφον εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, καθὼς διεφύλαξε καὶ τινε ἄλλα, πιστεύουσα ὡς παριστῶντα μάρτυρας ἢ ὁσίους ἀνδρας· τὸ δὲ θεομητορικὸν τοῦτο (δῆθεν) ἀνάγλυπτον ἀπεικόνισμα, τὸ γυμνιζόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς «Μαννίτσας» ἐν Χώρα, διεσώθη ἀποκρυπτόμενον ὑπὸ τὸν βόρειον τοῖχον τοῦ ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ ναοῦ τοῦ Μιχαὴλ ἀρχαγγέλου. Ὁ γαλιῆς ἀρχαιολόγος Albert Dumont ἐν τῇ περὶ τῶν ἐν Θράκῃ περιοδειῶν ἐκθέσει αὐτοῦ τῆ ἐκδοθείσῃ ἐν τῷ Δ' τόμῳ τῶν Archives des missions scientifiques et littéraires, ἀπευθυνθείσῃ δὲ πρὸς τὸν ἐπὶ Ναπολέοντος Γ' πολυμαθέστατον ὑπουργὸν Βίκτωρα Duruy⁴⁷, γράφει περὶ τοῦ μνημείου τού-

46. Ἄλλα δὲ μπρουντζίνων, εἰτ' οὖν ἐξ ὀρειχάλκου· μέγα δὲ πρᾶγμα κατὰ τοὺς τότε χρόνους ἔθεωρήθη ἢ κατασκευῆ κηροστατῶν ἐξ ὀρειχάλκου καὶ ταύτην ἀνέγραψεν ἐν τῷ Μηνιαίῳ λόγιμός τις μυριοφυτηγός, συγγενῆς ἴσως τοῦ Ἰωάννου Λεοντοπούλου.

47. περὶληψιν ἀκριβῆ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐποίησατο, ἐκδοθείσαν ἐν τῷ ΣΤ' τόμῳ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἐν Κων]πόλει, 1873, σελ. 359 —

του τῆς τῶν βυζαντινῶν γλυπτικῆς ὡς ἔχοντος ἀξίαν μεγάλην καλλιτεχνήματος ὠραίου μετὰ τέχνης ἔχειρα-σμένου· κρίνει τὸν ἀνδριάντα τοῦτον «κατὰ τὸν γενικὸν τύπον, τὴν ἔκφρασιν καὶ στάσιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν» παρόμοιον πρὸς τὰς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου τὰς ἐντελέστερον γραφομένας ἐπὶ βυζαντινῶν μεταλλίων, τοὺς δὲ τοῦ προσώπου χαρακτῆρας εὐρίσκει τραχεῖς ὀλίγον· ἀλλὰ τὴν ὄλην ἔκφρασιν ἀξιοπρεπῆ κρίνει καὶ σοβαρὰν, καὶ τὸ ἀνάγλυφον «ἀνήκον εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς βυζαντινῆς κυριαρχίας, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν τέχνην ὑπερτεροῦν τῶν ὠραιότερων ἀγαλμάτων τῶν διασωθέντων ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων». Παλαιο-γραφικοὶ λόγοι—(βεβαίως τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ προσώπου γράμματα ΜΡ·ΘΥ)—ἔπεισαν ἕτερον πολυπράγμο-να περιοδεύτην ἂν ἀποφανθῇ δι' αὐτὸ ἀνάγλυφόν ἐστιν «ἔργον τοῦ ΣΤ'—Ζ' αἰῶνος».

Τὴν εἰκόνα ταύτην ὁ λαὸς πιστεύει θαυματουργόν. Ἐν ἑτέρᾳ μικρᾷ μου συγγραφῇ, πολλὴν ὕλην ἐν ὀλίγαις σελίδι στενοχωρησάσῃ, εἶπον⁴⁰ ὅτι, ἀπὸ τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος, εἶτ' οὖν ἀπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντινίου, παρειδέυσε μεταξὺ τῶν ἐλλήνων χριστιανῶν ἡ κατάχρησις τοῦ πιστεύειν τὴν Ρέα ὡς Θεοτόκον. Ἐπειθὸν δ' εἰς τὸ τοῦ Ζωσίμου⁴¹ ὄδον, ἀφηγούμενος τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου μεταφο-ρὰν ἀγάλματος τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν Ρέας, καταγγέ-λει τὸν ἀσκρατόρα τοῦτον ὡς διαφθειράντα τὸ ἀγα-μα «διὰ τὴν περὶ τὸ θεῖον ραθυμίαν», ἀπαίρεισάντα ὅ-λα δὴ τοὺς ἐκ τοῦ δεξιοῦ καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς μητρὸς τῶν θεῶν λέοντας, ἐναλλάξαντα δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῶν χειρῶν· διότι, ἐνῶ πρότερον εἰς τὸ ἀγα-μᾶ ἡ Ρέα παρίστατο κατέχουσα τοὺς λέοντας, ἄρα πρὸς τὰ κάτω τὰς χεῖρας ἔχουσα τεταμένας, ὕστερον διὰ τῆς ἐναλλαγῆς τῶν χειρῶν μετεβλήθη εἰς σχῆμα εὐχομένης ἐπιβλεπούσης τὴν πόλιν καὶ φυλαττούσης αὐτήν. Ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τῆς Χώρας αἱ χεῖρες εἰσιν ὕψωμαίαι, καθὼς αἱ τοῦ παρὰ Ζωσίμῳ ἀγάλματος, τὸ δὲ τῆς Μαντίσας ὄνομα φαίνεται μοι μακρυνῆ τις ὑπόκωφος ἀπήχησις τῆς ἐπωνυμίας «μητρὸς τῶν θεῶν». Πιθανῶς, ἐργάτης τις εἰδωλολάτρης τῆς Γ' ἢ Β' ἑκα-τονταετηρίδος ἔγλυψε τὴν Μαντίσαν χάριν εἰδωλείου τινός, ἀπὸ τούτου δ' ἀπαρθεῖσα ἀπετέθη ἐν τῷ ν.μ.ϋ

382, ὁ ἱατρὸς Ἀλεξ. Ζωηρὸς (πασάς) τὰ περὶ τῆς ἀναγλύφου παραστάσεως ἐν τῇ 383 σελίδι, ὅπου τὸ λάθος τοῦ γαλιῶτου ἀρχαιολόγου ὅτι ἡ εἰκὼν εὐρηται ἐν Μιροφλίῳ (Μυριοφύτιμ δῆθεν) ἔμεινεν ἀδιόρθωτος.

48. Α. Π. Κεραμῆς ἰδέα ἐν σελίδι 102 τοῦ ἀρχαιολογικοῦ παραρτήματος τοῦ ΙΖ τόμου τοῦ Ἑλλην. Φιλολογ. Συλλόγου. Προτιμητέα βεβαίως ἡ κρίσις τοῦ ἔξ επαγγέλματος ἀρχαιολό-γου Dumont

49. Ἐγγραφοὶ Λίθοι καὶ Κεράμια. Ἐν Κων/πόλει, 1893, σελ. ρλ—ρλβ.

50. σελ. 97 τῆς ἐν Βόνην ἐκδόσεως

τοῦ Ἀρχαγγέλου. Τοῦ δὲ σεβασμοῦ τοῦντεῦθεν ἀπὸ τῆς Ρέας εἰς τὴν Θεοτόκον μεταχθέντος, προσετέθησαν κατὰ τὴν Ζ' ἢ Η' ἑκατονταετηρίδα τὰ στοιχεῖ ΜΡ·ΘΥ.

Μ. Ι. Γ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἐπιβλεπόμενος ὁ Γεώργιος Μανδόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπάλληλος, πρῶτον μὲν κάτοικος Βραχίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὄραν θην π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώ-που, νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συ-ζύγου Αἰκατερίνης Γ. Μανδοπούλου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ἀδελφότητος ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένη, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-θείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1915.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱερόθεος

Ὁ Ἀ' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἐπιβλεπόμενος ὁ Σάραφης Φωτίου Τσακούσσογλου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπάλληλος ὀθωμανῆς, τῶς κάτοικος Βλάγκας καὶ λεπτοεργῆς, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὄραν θην π. μ. εὐρωπαϊ-στὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφα-νισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διο-ρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστη-ρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Φωτεινῆς, τῆς γέ-νης Κωνσταντίνου Πετρίδου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, κατοίκου Ἐξ Μαριάρων, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλ-λως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Προσόδου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1915.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱερόθεος

3

Ὁ Ἀ' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Ἰπεθύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ